

бѣ прочела или отгадала причинѣтъ за който бѣ повыка-
на, отъ очитѣ ѣ искачахъ искры и лицето ѣ бѣше лице
на подсудимѣ който си е съставилъ рѣшеніе.

— Повыкахъ вы, господже, (рече бащата) за да ми рас-
правишь за двѣ нѣща. — За кои тате? — Първо ако сте
вы дъщеря на Хрисодактила. — Какъ да не съмъ? Каква е
тази дума? — Второ, (каза бащата, на когото глѣсѣтъ ста-
нѣ по-натѣртенѣ), туй писмо отъ твоѣтъ главѣ ли е из-
лѣзло и ты ли си го писала? — Мое е, тате! — Сѣмъ-
ешъ ли? . . . — Казвамъ си правото. — А че не тя ли
е срамъ? тѣзи ли сѣ надѣждѣтъ, тѣзи ли сѣ жертвѣтъ, туй
ли сѣ слѣдствіята на трудовѣтъ и на стараніята на майкѣ
ви и на бащѣ ви? — Колкото за васъ, тате, туй писмо
вы онеправдава. — Колкото за мене ли? А че има ли
другъ нѣкой когото да не онеправдава? — Чини ми ся.
— Истѣлкувай ся, господже, защото този языкъ не е я-
зыкъ който принадлежи на момъ огъ добръ фамиліѣ. —
Припознавамъ го. Но позволѣте ми да вы кажѣмъ че дойдохъ
тука прѣдъ васъ съ едно съставено рѣшеніе. — Какво?
— Да ви кажѣмъ правото дързновенно и да вы просвѣтъмъ
върху нѣкой твърдѣ мрачны семейственны въпросы. — Не
разбирамъ. — Да знаете прочее, татко, че не забъшавамъ
любовѣтъ си къмъ г. Филиво. Обычамъ го. Той е момъкъ,
днесъ сиромасъ наистинѣ, но който нѣкога си е былъ бо-
латъ. Той е младъ Полякъ и принадлежащъ на еднѣ отъ най
аристократическыѣ фамиліи въ отечеството си и е изгубилъ
всякото си имущество конфискувано отъ Руситѣ въ окол-
ноститѣ на Варшавѣ. Момъкъ ученъ, хубавецъ, остроуменъ,
благороденъ и толкозъ злочестъ, колкото е злочестъ чело-
вѣкъ който е привыкнѣлъ на добъръ животъ и въ изоби-
ліе а днесъ да живѣе въ утѣсненіе на чуждѣ земѣ. Може бы
да не е достоннѣ за мене, но дъщеря ви никакъ не онеправда-
ва името си и vysokoto си положеніе ако го обыча жарко.